

CARTIER Rotonda

Cristina DRĂGHICI (n. 10 mai 1994, București) a absolvit Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București. A debutat editorial cu volumul *anticorp* în 2019, la Editura Charmides. A publicat povestiri în *Cartea Sângeorzului*, volumul II, Editura Charmides, 2022.

A fost performer în cadrul seriei SWORDS – Spoken Word Sessions și în cadrul proiectului Strada Fără Nume. Grupaje din poemele sale au fost traduse în engleză, spaniolă și portugheză. Locuiește în București, unde lucrează ca medic rezident pediatru.

Cristina Drăghici

Un răs
ca un
zgomot
de sticle
sparte

p o e m e

ROTONDA
CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: vanzari@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 021 210 80 51. E-mail: codex@cartier.ro

cartier.ro

cartier.md

Cărțile Cartier pot fi procurate online pe cartier.ro & cartier.md

și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks și pe cartier.ro & cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Librărie online, cartier.ro, tel. 0785 199 823.

E-mail: codex@cartier.ro

Librărie online, cartier.md, tel. 068 555 579.

E-mail: vanzari@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România.

Tel./fax: (021) 210.80.51. E-mail: codex@cartier.ro

Taxele poștale sunt suportate de editură.

Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lectori: Em. Galaicu-Păun, Sorin Despot

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoeditare: Valeria Idjilov

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Cristina Drăghici

UN RÂS CA UN ZGOMOT DE STICLE SPARTE

Ediția I, noiembrie 2024

© 2024, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Drăghici, Cristina.

Un răs ca un zgomot de sticle sparte: Poeme / Cristina Drăghici; coperta: Vitalie Coroban;

design: Valeria Idjilov. – Ed. 1. – [Chișinău]: Cartier, 2024 (Bons Offices). – 97, [2] p. –

(Rotonda / colecție coordonată de Em. Galaicu-Păun, ISBN 978-9975-79-907-2). 300 ex.

ISBN 978-9975-86-811-2.

821.135.1-1

D 74

Mătase neagră

„I have searched for my mother's love
in all the corners of the world.”

Annie ERNAUX

La aproape treizeci, când mă plimb în jurul mesei de călcat
din cei patruzeci și cinci de metri pătrați pe care îi numesc
libertate, iar adevărul ustură ca zăpada noapții polare, lovesc
pereții, aștept Crăciunul.

Mai dispusă ca niciodată să decorez o casă care nu-mi aparține,
să încălzesc palmele copiilor care nu sunt ai mei,
să aranjez foile de varză ca pe pansamente sterile
și să toc carnea.

La aproape treizeci, în loc să caut vouchere pentru masaje
deep tissue,
în loc să caut bețe de bambus care să apese unde nu a mângâiat
nimeni,
răstorn lăzile de gunoi ale sectorului doi și îmi găsesc,
printre pliculețe de whiskas și prezervative înnodate, inima.
O scutur de mizerii, o așez în palme, *broscuță sălbatică*,
o iau cu mine în cei patruzeci și cinci de metri pătrați.

La aproape treizeci, în loc de mimosa și gin Tanqueray,
în loc de Therme și băi turcești, vandalizez
magazinele tata&fiul, farmaciile mami&bebe,
îmi fac loc printre femeile care așază în coșuri
pompe de muls, fug cu pompele lor de muls în dinți.

Îmi scrie mama, *nu vrei o ciorbă?*
Mătase neagră, îi răspund sec
și lovesc perna
pe care el își așeza capul,
dragoste, îmi spuneam
și închideam ușa.

Dincolo de cortina neagră,
zăceai aproape moartă,
iar eu m-am așezat în tine
și te-am făcut mamă.

La aproape treizeci, nu profit de oferta 2+1
de la Pandora, nu las câteva sute de lei
în Sephora pe unturi de corp și scrub-uri din zahăr,
zahăr ars mi-a adus și el ținând copiii de mână,
zahăr ars vreau să mănânc până la intoxicație,
și ce poate fi mai ușurător
decât liniștea unui lac unde nimeni
nu mai aruncă pietre, nu mai deversează
deșeuri, nu își mai încearcă vâslele.
Mai ușurător și deopotrivă mai frumos
ca apa asta care pare să nu se termine
pe măsură ce strâng capace Dorna în pumni
și las corpul să își continue plutirea.

Încremenită. Neatinsă. Neperturbată.

Aștept Crăciunul cu uleiurile la îndemână,
în miros înțepător de oud, nu de brad.
Mă scot din mine, mă arăt mie,
broscuță sălbatică și sper să adorm.

La aproape treizeci, în loc de un selfie cu o cană de ciocolată caldă din care se revarsă bezele, în loc de hârtii lucioase de împachetat cadouri, în loc de șosete flaușate, cu degete, în loc de sex pe valea Doftanei cu un bărbat pus pe treabă, las casele vechi să se prăbușească, îmi forțez umerii să ducă, nu îmi feresc capul, las lucrurile să se dărâme.

Sweet Cristina, îmi scrie un bărbat portughez, în timp ce eu calculez cât le-ar lua să spargă ușa, să constate că nu mai respir.

Îi deschid tatălui meu:

ai apă caldă? și verifică din priviri dacă încă am hainele aruncate pe jos. *Mătase neagră*, îi strig, trântesc ușa și mă trântesc în pat încă respir printre firele tale de păr rămase aici, ca niște mici nenorociri.

La aproape treizeci, păstrez naivitatea școlăriței cu strungăreață convinsă că bărbatul care o ține după ore de mână e om bun și numește mâna care alunecă sub uniformă *grijă* și se întoarce acasă și exersează bastonașul perfect.

De ce tremuri? Ți-e frig?

Mătase neagră, mi-ar fi plăcut să spun dar n-am zis nimic nici atunci, nici când corpul prăbușit al lui tata mirosea a licori, nici când loveam cu pumnii în mama și nu se mișca, nici când am petrecut câteva nopți printre femei care își acopereau urechile când trecea trenul;

we thought they were attacking again, ziceau
și continuam să colerez cu copiii lor în brațe;
Mătase neagră, mi-ar fi plăcut să spunem
și să așteptăm Crăciunul.

Cu scop precis

„Judge: What’s all this fuss you’ve created? On TV and the media, your phone call from prison? Do you know why you’re here?”

Zain: Yes.

Judge: Why?

Zain: I want to sue my parents.

Judge: Why do you want to sue your parents?

Zain: Because I was born.”

Capernaum, 2018

Pe bulevardul Magheru se adunaseră
toți răzvrățiții, iar ezitanții
aruncau de la balcoane cu fumigene
în care își ascundeau mamele și tații,
rudele responsabile pentru genele proaste,
partenerii de viață pe care nu îi mai iubeau,
dar cu care făcuseră împrumuturi bancare.

Strada devenea neîncăpătoare,
în spatele fiecărei mașini apărea o alta,
din care oamenii alunecau
ca niște picături gigantice de sudoare.

Șoferii gâfâiau, legau, astupau gurile
celor cu care nici că se mai putea.

*Ne-am adunat cu toții aici cu un scop
precis, se auzea din difuzoare.
M-am trezit legată de steagul țării mele,
aruncată în aer, trântită în tot galbenul lui.*

M-am trezit în fața tribunalului, înconjurată
de șoferi care coborau din mașini,
îngenuncheau și cereau iertare.

Am văzut plase imense în care urmau să ajungă
toți oamenii legați din portbagaje.
Mânjită de galbenul, roșul și albastrul țării mele,
m-am ridicat, m-am temut pentru mine
și m-am strecurat printre gleznelor.

Ne-am adunat cu toții aici cu un scop important:
Vă rugăm, ignorați expresiile hormonale; v-ar putea afecta
judecata. Pe partea dreaptă veți găsi coșuri pentru
depozitarea produselor; *pășiți cu grijă, atenție la cap*,
pe partea stângă, suporturi biodegradabile pentru inimile dvs.;
nu vă temeți, pe termen lung, creierul e o inimă mai convingătoare.

Ne-am adunat cu toții aici pentru a-i condamna pe cei care
ne-au făcut,
pe cei care nu ne-au învățat cum să trăim după morțile altora,
pe cei care nu ne-au învățat manevra Heimlich pentru zilele multe
când viața ne stă în gât și ne face cianotici.

Ne-am adunat cu toții aici pentru a-i condamna
pe cei care nu ne-au echipat cu butoane
pe care să apăsăm când devine insuportabil,
dar au inventat dușuri bucale și senzori
care sting lumina când batem din palme;
Pe cei care ne-au șters fundulețele și ne-au lăsat să hoinărim
analfabeți într-ale noastre, neînțeleși și neînțelegând.

Mă sufocam între roșul și albastrul țării mele,
îmi aminteam cum tata a fost urmărit de poliție
pentru că a condus beat, iar eu am început să plâng, convinsă
că lacrimile unui copil pot convinge orice instanță.

Într-o zi, am vrut să mă înregistrez,
să mă trimit lui Bin Laden,
hotărâtă să îl rog din toată inima să oprească teroarea.

M-am ridicat și am cerut iertare,
m-am pus la rând lângă ceilalți,
m-am înarmat cu răbdare, am privit în jur,
m-am bucurat că ne-am adunat cu toții aici.
Am început să dirijez circulația și să împart
ceai cald șoferilor prin care suflă vântul.

Fireworks

M-am cizelat pentru tine,
am devenit citoplasmă care captează lumina
și o dă mai departe,
nu mi-ai spus nimic despre
singurătatea celei care aprinde artificiile,
nici despre locul în care se duc artificiile după ce sunt aprinse,
mi-ai încredințat chibritul, o parte de cer
și ți-ai acoperit ochii.

Divertiland

Politicoasă, așa te-au crescut,
așa te-au învățat să te crești singură,
în camera în care lava plutește
într-un câmp magnetic nedefinit.
Camera în care icoanele și mandalele
fac tot ce sunt lăsate să facă;
cine a locuit acolo țipă,
țipă și își trece brațele prin ușă.

O femeie digitală
își proiectează inima pe tavan – gândacii
îi ocolesc marginile – își proiectează degetele
la câțiva centimetri deasupra parchetului, levitează.

Politicoasă, așa ți s-a spus că trebuie să fii,
când ce era afară amenința ce era înăuntru.
Ai alergat către camera mov,
ai lovit parchetul cu pumnii,
un animal confuz te privea în ochi,
ți-ai șters lacrimile, ai continuat
să inventariezi colete, tot înnodând,
ai dat peste chipul lui fără riduri,
chipul lui așezat lângă chipul ei.

Politicoasă, ți-ai învelit genunchii,
ți-ai lăsat gleznele dezvelite, ai numit asta *răzvrătire*.
La sfaturile unei femei histrionice,
ți-ai spus în gând de câteva ori:

Eu îmi ajung mie,
dar până și tu ai izbucnit în râs,
un râs ciudat ca un zgomot de sticle sparte
pentru care primești și acum reproșuri din partea vecinilor.

Cortul de triaj

Ai început să derutezi antenele parabolice
cu toate urletele tale, cu toate formele de revoltă.

Intri în corpul tău ca într-un cort de triaj
unde toate constantele îți sunt măsurate
și se decide dacă rămâi sau disperi.

Ia o gură mare de aer din tot: în curând vei zâmbi
și te vei întreba în fața oglinzii cine zâmbește.

Angajata perfectă

Ești angajata perfectă,
nu tu casă, nu tu bărbat, nu tu copil;
să nu cumva
să te audă rostind cuvântul care începe cu F,
că îți dorești, că ai de gând.
Ești preferata tuturor,
la vederea ta, sculptorul își sărută dalta.

Nu mai folosești metrourul, doar telegondole micuțe,
între serviciu și casele în care nici nu mai intri:
te odihnești pe acoperișuri.
Pentru tine au decongelat cartofii, așa se
face când vrei să ai o F:
decongelezi lucruri și începi
să îți smulgi meduzele de pe corp.

Dacă ai coborî,
ți-ar face loc să te așezi și să urli,
ți-ar arunca o cârpă să îți acoperi ochii
pentru că ei vor o F și pentru asta au calculat
numărul de ovule geriatrice care mai pot fi folosite.

Îți vei acoperi ochii și sculptorul va răsuci dalta,
vei ajunge înapoi – fata în al cărei picior
mușchii au murit, dar ea nu.
O vei ajuta să meargă și va
merge, chiar dacă nu va mai
simți.

Ești angajata perfectă și, oricum,
dacă ai vrea să te gândești (în secret) la o F,
cu cine și de ce și ce să reproduci,
pe cine să hrănești cu Danonino,
ce alb e mai alb ca ăsta
pe care sângele se face mov și vorbește?

Dispensar

Ești angajata unui dispensar, tratezi hoarde de optimiști.
Din când în când, vă întâlniți privirile și asta produce o flamă.

Ai fi mai fericită în Kazahstan,
ai aranja fructe dimineața, ai șterge pepeni,
ai sfărâma nuci în măsele.

Insiști să rămâi, iei același metrou
unde optimiștii nu cedează locul.
Ai fi mai fericită unde nu ai avea nume,
unde pământul are nevoie de mâinile tale.

Meriți o cameră cu pereți zugrăviți în liniște,
un oraș micuț în care oamenii sunt așa cum sunt,
o transă care să-ți asigure plutirea și îndepărtarea de
cei care te-au învățat să vizualizezi viața perfectă,
te-au încurajat să colorezi mandale.
Dimineți liniștite
când lipesc un deget pe hartă și dau din umeri.

Marea ta dragoste și marea ta viață,
tabla de șah tremură, pionii se sfărâmă.
Marea ta dragoste și marea ta viață,
la masa unde zarurile au fost aruncate.

Meriți sfârșituri de zi
în care cineva îți pune comprese reci
și schimbă cărbunii.

All inclusive

Antonieii

E 9:40

în jurul meu se discută
despre rochii de mireasă
și crescătorii de melci.
Saturațiile copiilor scad,
la fel și numărul nopților
pe care le dormim împreună.

E 9:42

în jurul meu se discută despre sejururi
all inclusive și schimbarea numelui de familie;
port un halat cu zâne pictate manual.
Prin întunericul de neîntrerupt,
mă izbesc de ghețarii care se plimbă prin mine,
folosesc pioleți fuchsia ca să ajung în vârful lor.

Între mine și roata din Lacul Tei
e o stradă pe care deseori o traversez
numai cu privirea; contez pe ea
ca pe un picior bun.

Fetița cu care m-am dat în leagăn
la sfârșitul programului și-a așezat capul
pe pieptul meu, a închis ochii, a zâmbit,
părul ei alb a acoperit soarele, i-a liniștit plasma,
i-a încărcat câmpul magnetic cu dragoste.

Am vrut să rup ușile spitalului, să strig cuvinte mari,
DRAGOSTE BUNĂTATE IERTARE,
dar am fost oprită de paznic pentru că nu aveam mască.

Temperatura corpului meu creștea,
puteam fi purtătoarea virusului pe care dai vina,
nu poți să recunoști că mai bine de atât
nu puteam oricum.

Am vrut să strâng fetița în brațe,
să nu-i dau drumul până când vrăjitorul
va folosi bagheta și tornada se va potoli
și mi-o va încredința să strigăm împreună.

Tu nu ai cunoscut fetița,
dar i-ai cumpărat un îngerăș cu aripi din care ninge
și mi-ai spus să i-l dau.

Azilul marilor visuri

Pe marginea visului stau și mă clatin
în timp ce ale lor se lovesc de mine.
Visul înghite visătorul, m-au avertizat
și acum, fără vis, mușc din tot ce m-a adus aici,
furioasă că doar până aici a putut să mă aducă.
Înconjurată de prăpăstii, respir ușurată:
nu e nimeni suficient de aproape și,
cum aici nu e nimeni, pot să spun tare,
pot să țip și să zbier.

Marele vis luând forma îndatoririlor birocratice.
Marele vis luând chipul unui bărbat care are nevoie de tine
așa cum un pește are nevoie de o bicicletă.
Marele vis luând chipul Fridei Kahlo lângă Diego Riviera.
Visezi la un loc în care nu ești arătat cu degetul când tremuri
și tremuratul tău destabilizează polii planetei.

Urci în metrou, recunoști:
ăsta nu are cum să fie marele vis,
liniștea dintre o prăbușire și alta,
țipetele vulturilor ca un cântec de leagăn,
pașii atent calculați pe marginile stâncilor
murdare de sângele și saliva celor care au încercat.

Mă clatin pe faleza unei mări în care voi sări
în acest azil al marilor visuri, unde cu toții suntem
hrăniți cu lingurița, cu toții primim supe instant și